

Teresa Costa-Gramunt - 2012-05-24

Sendino es mor

[Compartir](#) 4 [Tweet](#) 2

" Neix el cos per morir; i morint es dóna a llum. Aquesta visió és una visió espiritual i carnal de la mort"

He llegit amb profunda commoció aquest llibre breu, intens i tan lluminós que és 'Sendino se muere' (Fragmenta editorial), obra de l'escriptor i capellà Pablo d'Ors. El llibre es basa en unes notes que durant la seva malaltia mortal va anar redactant la doctora Àfrica Sendino. Al respecte, escriu Pablo d'Ors: 'No és, certament, el que ella va escriure, sinó el que jo vaig viure al seu costat mentre ella va intentar escriure. Però conté—estic segur— bona part del que Sendino va voler transmetre en el seu projectat llibre i, sobretot, del que ella realment era i vivia'.

Durant la lectura de la història d'aquesta dona valenta i exemplar, se m'anava fent present el testimoni també valent i exemplar d'una altra dona: l'escriptora Christiane Singer, morta com Àfrica Sendino d'un càncer. Singer va titular el seu llibre 'Últims fragments d'un llarg viatge', metàfora del camí vital que no ho va ser tant, de llarg, ja que va morir amb 64 anys.

Ignoro l'edat de la doctora Àfrica Sendino, però pel relat es dedueix que es tracta d'una persona encara jove. El que agermana els testimonis d'aquestes dues dones és la seva radical aposta per la vida espiritual enmig del procés de la malaltia, la decadència física i la mort. Ningú no pot morir per nosaltres, semblen dir-nos, i decideixen fer de la seva mort personal un acte transcendent no només per a elles sinó per als altres. Una última lliçó d'humanitat que deixa als altres totalment transformats fins al punt que Pablo d'Ors, que com a capellà d'hospital està acostumat a atendre tants malalts i moribunds, reclama per a la seva pròpia mort el mestratge rebut per una doctora que mai no va deixar de ser-ho, fins i tot en els moments de més debilitat física sempre va tenir en compte els altres i com podia servir-los millor.

A través de les seves notes, Àfrica Sendino, com també va fer Christiane Singer, ens parla del procés de la malaltia i de les transformacions que aquesta va produint en el seu cos, fent ben present, però, que ella no és la malaltia sinó que la malaltia és un camí per a l'ànima, una oportunitat que la vida dóna a l'ànima per aprendre i créixer, ja que fins a l'últim moment créixer espiritualment és possible.

Aquest viatge fins al que en podríem dir el nostre ésser etern eclosionant en la mort, es transparenta en el llibre que Sendino volia escriure i no va poder concloure. Ho ha fet ara Pablo d'Ors tot interpretant el desig de Sendino. I ho ha fet amb les millors eines del seu ofici com a escriptor i com a sacerdot: amb ànima intel·ligent i sensible i amb admiració per algú que es mostra amb aquella bellesa secreta que li fa dir: 'El qualificatiu especial de seguida es va transformar en admirable; i l'admirable amb el temps es va convertir en insigne'.

'Sendino se muere' és una joia literària que sustenta un testimoni humà i espiritual de primer ordre. En aquest relat veiem que la mort pot ser viscuda com a l'últim acte sagrat de la nostra vida fins a coronarla. Abans, el temple eren les cases particulars, ara sovint són els hospitals. Cal dir que no sempre es veu la mort com el que és: un part a l'altra banda de l'existència, un naixement en el qual el moribund és el fill i la mare al mateix temps.

Admeto que aquesta és la meua visió de la mort, ja que no en puc tenir la vivència. Però sí que he acompanyat fins a l'últim alè alguns moribunds, i això és el m'ha semblat entendre d'aquest esdeveniment còsmic, que més que paral·lel al naixement és la seva culminació. Neix el cos per morir, i morint es dóna a llum.

Aquesta visió és una visió espiritual i carnal de la mort, però és que els humans som això: carn i esperit al mateix temps. Aquesta visió, que si bé pot situar-se en el context d'una fe determinada que en la nostra cultura és la cristiana, no n'esclou cap, de fe, ja que la fe pot ser expressada de diverses maneres. Àfrica Sendino ho fa des d'una fe cristiana que es mostra ben particular, tal com ella era. Basti recordar la doctora contemplant una reproducció de l'Anunciació de Fra Angelico: ella, com Maria, va dir sí. Va acceptar viure amb plena consciència la transcendència de la vida tant com la transcendència de la mort.

Comentaris (0)

Enviar comentari

Nom:

Comentari:

Enviar comentari >

[Crèdits](#) | [Hemeroteca](#) | [Publicitat](#) | [Cartellera](#) | [Enquestes](#) | [Farmàcies](#)

© Copyright 1850-2009 Diari de Vilanova - All rights reserved -